Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 12 декември 2011 година

относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., с изключение на членове 10 и 11 от него

(2012/22/ЕС)

(ОВ L 8, 12.1.2012 г., стр. 1)

Изменено със:

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Регламент (ЕС) № 517/2013 на Съвета от 13 май 2013 година	L 158	1	10.6.2013 г.

▼B

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 12 декември 2011 година

относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., с изключение на членове 10 и 11 от него

(2012/22/ЕС)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 100, параграф 2 във връзка с член 218, параграф 6, буква а) и член 218, параграф 8, първа алинея от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид одобрението на Европейския парламент,

като има предвид, че:

(1) Протоколът от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинският протокол“) представлява значително подобряване на режима по отношение на отговорността на превозвачите и обезщетението на пътници, превозвани по море. По-специално той предвижда обективна отговорност за превозвача, включително задължителна застраховка с право на пряк иск спрямо застрахователите в определени граници, както и правила относно компетентността на съдилищата и относно признаването и изпълнението на съдебни решения. Следователно Атинският протокол съответства на целта на Съюза за подобряване на правния режим по отношение на отговорността на превозвачите.

(2) Атинският протокол изменя Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинската конвенция“) и предвижда в член 15, че двата инструмента се разглеждат и тълкуват заедно като един правен инструмент между страните по Атинския протокол.

(3) По-голямата част от правилата на Атинския протокол са включени в правото на Съюза посредством Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия ([1]). По този начин Съюзът упражни компетентност по отношение на въпросите, уредени от този регламент. Държавите-членки обаче запазват компетентността си по отношение на редица разпоредби на Атинския протокол като клаузата за отказ от участие, с която им се разрешава да определят по-високи граници на отговорност от предвидените съгласно Атинския протокол. Между въпросите от Атинския протокол, попадащи в компетентност на държавите-членки, и въпросите, които попадат в областите на изключителна компетентност на ЕС, съществува взаимозависимост. Поради това по въпросите от Атинския протокол, попадащи в тяхна компетентност, държавите-членки следва да действат координирано, като отчитат своите задължения за лоялно сътрудничество.

([1]) ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 24.

▼B

(4) Атинският протокол е открит за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от държави и от регионални организации за икономическа интеграция, които са създадени от суверенни държави, прехвърлили компетентност на тези организации по определени въпроси, уредени от Атинския протокол.

(5) Съгласно член 17, параграф 2, буква б) и член 19 от Атинския протокол регионални организации за икономическа интеграция могат да сключат Атинския протокол.

(6) През октомври 2006 г. Правният комитет на Международната морска организация (ИМО) прие резерва и насоки за прилагане на Атинската конвенция („насоки на ИМО“) с цел разглеждане на определени въпроси в рамките на Атинската конвенция, като по-специално обезщетенията за вреди, свързани с тероризъм.

(7) Регламент (ЕО) № 392/2009 възпроизвежда в своите приложения съответните разпоредби на консолидирания текст на Атинската конвенция, изменена с Атинския протокол и насоките на ИМО.

(8) Съгласно разпоредбите на член 19 от Атинския протокол регионалните организации за икономическа интеграция трябва да декларират при подписване, ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване обхвата на своята компетентност по отношение на въпросите, уредени от Атинския протокол.

(9) Поради това Съюзът следва да се присъедини към Атинския протокол и да направи резервата, която се съдържа в насоките на ИМО. Направената резерва не следва да се тълкува като промяна в настоящото разделение на областите на компетентност между Съюза и държавите-членки по отношение на удостоверенията и проверките от държавните органи.

(10) Някои разпоредби от Атинския протокол се отнасят до съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси и следователно попадат в обхвата на част трета, дял V от Договора за функционирането на ЕС. Отделно решение, отнасящо се до тези разпоредбипредстои да бъде прието успоредно с настоящото решение.

(11) Държавите-членки, които ще ратифицират или ще се присъединят към Атинския протокол, следва ако е възможно да го направят едновременно. Поради това държавите-членки следва да обменят информация относно състоянието на своите процедури за ратификация или присъединяване, за да подготвят, доколкото е възможно, едновременното депозиране на документите си за ратификация или присъединяване. При ратификация или присъединяване към Атинския протокол държавите-членки следва да направят резервата, която се съдържа в насоките на ИМО,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинския протокол“) се одобрява от името на Европейския съюз по отношение на въпросите, които са от изключителната компетентност на Съюза с изключение на членове 10 и 11 от него.

▼B

Текстът на Атинския протокол, с изключение на членове 10 и 11, се съдържа в приложението.

Член 2

1. Председателят на Съвета е оправомощен да определи лицето(лицата), упълномощено(и) да депозира(ат) документа за присъединяване на Съюза към Атинския протокол в съответствие с член 17, параграф 2, буква в), член 17, параграф 3 и член 19 от посочения протокол.

2. При депозиране на документа за присъединяване Съюзът прави следната декларация за компетентност:

„1. Член 19 от Атинския протокол от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. предвижда, че регионални организации за икономическа интеграция, които са създадени от суверенни държави, които са прехвърлили на тези организации компетентност по някои въпроси, уредени от посочения протокол, могат да го подпишат, при условие че направят декларацията, посочена в същия член. Съюзът реши да се присъедини към Атинския протокол и съответно прави такава декларация.

▼M1

2. Сегашните членове на Европейския съюза са Кралство Белгия, Република България, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Естония, Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Румъния, Република Словения, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия.

▼B

3. Настоящата декларация не се прилага към териториите на държавите-членки на Европейския съюз, в които не се прилага Договорът за функционирането на Европейския съюз, и не засяга мерки или позиции, които биха могли да бъдат приети по силата на протокола от заинтересованите държави-членки от името и в интерес на тези територии.

4. Държавите-членки на Европейския съюз са предоставили изключителна компетентност на Съюза по отношение на мерките, приети въз основа на член 100 от Договора за функционирането на ЕС. Такива мерки са приети по отношение на членове 1 и 1a, член 2, параграф 2, членове 3—16 и членове 18, 20 и 21 от Атинската конвенция, изменена с Атинския протокол и разпоредбите на насоките на ИМО, посредством приемането на Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия.

▼B

5. Упражняването на компетентността, която държавите-членки са прехвърлили на Европейския съюз съгласно Договора за функционирането на ЕС, подлежи по своята същност на непрекъснато развитие. В рамките на Договора за функциониране на ЕС компетентните институции могат да вземат решения, които да определят обхвата на компетентност на Европейския съюз. Поради тази причина Европейският съюз си запазва правото да изменя по съответен начин настоящата декларация, без това да представлява предпоставка за упражняването на компетентността му по въпросите, уредени от Атинския протокол. Европейският съюз ще уведоми генералния секретар на Международната морска организация за изменената декларация.“

3. Лицето или лицата, определени съгласно параграф 1 от настоящия член, правят резервата, която се съдържа в насоките на ИМО, при депозирането на документа за присъединяване на Съюза към Атинския протокол.

Член 3

Съюзът депозира документа за присъединяването си към Атинския протокол до 31 декември 2011 г.

Член 4

1. Държавите-членки предприемат необходимите стъпки, за да депозират документите за ратификация или присъединяване към Атинския протокол в разумен срок и при възможност до 31 декември 2011 г.

2. Държавите-членки правят резервата, която се съдържа в насоките на ИМО, при депозирането на документите за ратификация или присъединяване към Атинския протокол.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПРЕВОД

ПРОТОКОЛ ОТ 2002 г. КЪМ АТИНСКАТА КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО ПРЕВОЗА НА ПЪТНИЦИ И ЛИЧНИЯ ИМ БАГАЖ ПО МОРЕ ОТ 1974 г.

СТРАНИТЕ ПО НАСТОЯЩИЯ ПРОТОКОЛ,

КАТО СЧИТАТ, че е желателно да се ревизира Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море, съставена в Атина на 13 декември 1974 г., за да се предвиди по-пълно обезщетение, да се въведе обективна отговорност, да се установи опростена процедура за актуализиране на сумите, до които се ограничава отговорността, и да се гарантира задължително застраховане в полза на пътниците,

КАТО ПРИПОМНЯТ, че с Протокола от 1976 г. към конвенцията за разчетна единица се приема специалното право на тираж вместо златния франк,

КАТО ОТБЕЛЯЗВАТ, че Протоколът от 1990 г. към конвенцията, в който се предвижда по-пълно обезщетение и опростена процедура за актуализиране на сумите, до които се ограничава отговорността, не е влязъл в сила,

СЕ СПОРАЗУМЯХА за следното:

Член 1

За целите на настоящия протокол:

1. „конвенция“ означава текста на Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г.

2. „организация“ означава Международната морска организация.

3. „генерален секретар“ означава генералният секретар на организацията.

Член 2

Член 1, параграф 1 от конвенцията се заменя със следния текст:

1. а) „превозвач“ означава лице, което е сключило или от името на което е сключен договор за превоз, независимо дали превозът фактически се осъществява от това лице или от фактически превозвач;

б) „фактически превозвач“ означава лице, различно от превозвача, било то корабособственик, наемател на кораб или корабен оператор, което фактически осъществява целия превоз или част от него; както и

в) „превозвач, който фактически осъществява целия превоз или част от него“ означава фактическият превозвач или превозвачът, доколкото превозът фактически се осъществява от превозвача.

Член 3

1. Член 1, параграф 10 от конвенцията се заменя със следното:

„10. „Организация“ означава Международната морска организация.“

▼B

2. Добавя се следният текст като член 1, параграф 11 от конвенцията:

„11. „генерален секретар“ означава генералният секретар на организацията.“

Член 4

Член 3 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 3

Отговорност на превозвача

1. Превозвачът отговаря за претърпени вреди вследствие на смърт или телесна повреда на пътник, причинена от морски инцидент, доколкото вредите, свързани с пътника, във всеки отделен случай не надвишават 250 000 разчетни единици, освен ако превозвачът докаже, че инцидентът е:

а) настъпил вследствие на война, враждебни действия, гражданска война, бунт или природно явление от изключителен, неизбежен и непреодолим характер; или

б) е изцяло причинен от действие или бездействие на трето лице, извършено или допуснато с намерение да се причини инцидентът.

Ако и доколкото вредите надвишават посочените граници, превозвачът отговаря и за горницата, освен ако докаже, че инцидентът, от който произтичат вредите, не е настъпил по негова вина, включително небрежност.

2. Превозвачът е отговорен за претърпените вреди вследствие на смърт или телесна повреда на пътник, които не са причинени от морски инцидент, ако инцидентът, от който произтичат вредите, е настъпил по вина, включително небрежност, на превозвача. Тежестта на доказване на вина, включително небрежност, се носи от ищеца.

3. Превозвачът е отговорен за вредите от погиване или повреда на ръчен багаж, ако инцидентът, от който произтичат вредите, е настъпил по вина, включително небрежност, на превозвача. Вината, включително небрежността, на превозвача за вреди, причинени от морски инцидент, се предполага.

4. Превозвачът е отговорен за вредите от погиване или повреда на багаж, различен от ръчен багаж, освен ако докаже, че инцидентът, от който произтичат вредите, е настъпил без негова вина, включително небрежност.

5. За целите на настоящия член:

а) „морски инцидент“ означава корабокрушение, преобръщане, сблъскване или засядане на кораба, експлозия или пожар, или неизправност на кораба;

б) „вина, включително небрежност, на превозвача“ включва вина, включително небрежност, на служителите на превозвача, действащи в рамките на трудовите си задължения;

в) „неизправност на кораба“ означава всяка неизправност, повреда или неспазване на приложимите норми за безопасност по отношение на която и да е част на кораба или неговото оборудване, когато тази част се използва за напускане на кораба, евакуация, качване или слизане на пътници от борда; или за задвижване, управление, безопасна навигация, приставане, поставяне на котва, пристигане или напускане на котвена стоянка, или извършване на действия за ограничаване на щетите при корабно наводнение; или за спускане на спасителни съоръжения; както и

▼B

г) понятието „вреди“ не включва наказателното или назидателното обезщетение за вреди.

6. Отговорността на превозвача по настоящия член се отнася единствено за вреди, произтичащи от инциденти, настъпили по време на превоза. Тежестта на доказване, че инцидентът, от който произтичат вредите, е настъпил по време на превоза, както и на размера на вредите, се носи от ищеца.

7. Настоящата конвенция не засяга регресните права на превозвача срещу трети лица или правото му да се позовава на съпричиняване съгласно член 6 от настоящата конвенция. Разпоредбите на настоящия член не засягат правото на ограничаване на отговорността съгласно членове 7 или 8 от настоящата конвенция.

8. Презумпцията за вина, включително небрежност, на определена страна или възлагането на тежестта на доказване на определена страна не са пречка за разглеждане на доказателства в полза на тази страна“.

Член 5

Добавя се следният текст като член 4а от конвенцията:

„Член 4а

Задължително застраховане

1. При превоз на пътници на борда на кораб, регистриран в държава — страна по конвенцията, който има издадено разрешително за превоз на повече от дванадесет пътника, и в случаите, когато се прилага настоящата конвенция, всеки превозвач, който фактически осъществява целия превоз или част от него, сключва договор за застраховка или друго финансово обезпечение, като например банкова гаранция или гаранция от подобна финансова институция, за покриване на отговорността съгласно настоящата конвенция при смърт и телесна повреда на пътници. Границата на задължителната застраховка или на другото финансово обезпечение е не по-малко от 250 000 разчетни единици на пътник за всеки отделен случай.

2. За всеки кораб се издава удостоверение за сключена валидна застраховка или друго финансово обезпечение в съответствие с разпоредбите на настоящата конвенция, след като съответният орган на държава — страна по конвенцията, е установил, че са спазени изискванията по параграф 1. За кораб, регистриран в държава — страна по конвенцията, съответното удостоверение се издава или заверява от съответния орган на държавата по мястото на регистрация на кораба; за кораб, който не е регистриран в държава — страна по конвенцията, удостоверението може да бъде издадено или заверено от съответния орган на всяка държава — страна по конвенцията. Удостоверението се съставя по образеца, посочен в приложението към настоящата конвенция, и съдържа следните данни:

а) наименование, отличителен номер или букви и пристанище на регистрация на кораба;

б) наименование и основно място на дейност на превозвача, който фактически осъществява целия превоз или част от него;

в) определен от ИМО идентификационен номер на кораба;

г) вид и срок на действие на обезпечението;

▼B

д) наименование и основно място на дейност на застрахователя или на друго лице, предоставящо финансово обезпечение, и, където е уместно, мястото на дейност, където е сключена застраховката или е учредено друго финансово обезпечение; както и

е) срок на валидност на удостоверението, който не е по-дълъг от срока на валидност на застраховката или на другото финансово обезпечение.

3. а) Държава — страна по конвенцията, може да оправомощи призната от нея институция или организация да издаде удостоверението. Тази институция или организация информира съответната държава за всяко издадено удостоверение. Във всички случаи държавата — страна по конвенцията, изцяло гарантира пълнотата и точността на така издадените удостоверения и се задължава да осигури предприемането на необходимите мерки за изпълнение на това задължение.

б) Държавата — страна по конвенцията, уведомява генералния секретар за:

i) специфичните отговорности и условия на правомощията, делегирани на признатата от нея институция или организация;

ii) оттеглянето на тези правомощия; както и

iii) датата, от която упражняването на тези правомощия или тяхното оттегляне поражда действие.

Делегирането на правомощия не поражда действие преди изтичането на три месеца от датата на уведомяването в тази връзка на генералния секретар.

в) Институцията или организацията, оправомощена да издава удостоверения съгласно разпоредбите на настоящия параграф, е най-малкото оправомощена да отнема тези удостоверения при неспазване на условията, при които същите са издадени. Във всички случаи институцията или организацията докладват за отнемането на удостоверението на държавата, от чието име то е издадено.

4. Удостоверението се съставя на официалния/те език/езици на държавата, която го издава. Ако използваният език не е английски, френски или испански, текстът съдържа превод на един от тези езици и, ако държавата реши така — нейният официален език може да не бъде използван.

5. Удостоверението се държи на борда на кораба и копие от него се предоставя на съответните органи, които поддържат корабните регистри, или ако корабът не е регистриран в държава — страна по конвенцията, на съответния орган на държавата, издала или заверила удостоверението.

▼B

6. Застраховка или друго финансово обезпечение не отговарят на изискванията на настоящия член, ако действието им може да бъде прекратено на основания, различни от изтичане на посочения в удостоверението срок на валидност на застраховката или обезпечението, преди да са изтекли три месеца от датата, на която органите по параграф 5 са получили предизвестие за прекратяването им, освен ако удостоверението е било върнато на тези органи или е издадено ново удостоверение преди изтичането на посочения срок. Предходните разпоредби се прилагат съответно за всяко изменение, вследствие на което застраховката или другото финансово обезпечение престанат да отговарят на изискванията, определени в настоящия член.

7. Съгласно разпоредбите на настоящия член държавата по мястото на регистрация на кораба определя условията на издаване и срока на валидност на удостоверението.

8. Разпоредбите на настоящата конвенция не може да се тълкуват като възпрепятстващи държава — страна по конвенцията, да разчита на информация, получена от други държави, Организацията или други международни организации, свързана с финансовото състояние на предоставящите застраховки или друго финансово обезпечение за целите на настоящата конвенция. В тези случаи държавата — страна по конвенцията, която разчита на такава информация, не се освобождава от отговорност в качеството ѝ на държава, издала удостоверението.

9. Издадените или заверените удостоверения от компетентен орган на държава — страна по конвенцията, се приемат от други държави — страни по конвенцията, за целите на настоящата конвенция и се зачитат от другите държави — страни по конвенцията, за равностойни на издадени или заверени от тях самите удостоверения, дори да са издадени или заверени по отношение на кораб, който не е регистриран в държава — страна по конвенцията. Държава — страна по конвенцията, може по всяко време да поиска провеждането на консултация с държавата, издала или заверила удостоверението, ако счете, че посоченият в застрахователното удостоверение застраховател или поръчител финансово не е в състояние да изпълни задълженията, наложени с настоящата конвенция.

10. Всеки иск за обезщетение, който е покрит от застраховка или друго финансово обезпечение съгласно разпоредбите на настоящия член, може да се предявява пряко срещу застрахователя или друго лице, предоставящо финансово обезпечение. В този случай определената в параграф 1 сума се прилага като граница на отговорността на застрахователя или друго лице, предоставящо финансово обезпечение, дори ако превозвачът или фактическият превозвач нямат право да ограничават отговорността. Освен това ответникът може да предяви възраженията (различни от несъстоятелност или ликвидация), които превозвачът по параграф 1 би имал право да предяви в съответствие с настоящата конвенция. Освен това ответникът може да предяви възражението, че вредите са произтекли от умишлени нарушения на застрахованото лице, но не може да предяви други възражения, които ответникът би имал право да предяви по иск на застрахования срещу ответника. Във всички случаи ответникът има право да поиска превозвачът и фактическият превозвач да бъдат привлечени в съдебното производство.

▼B

11. Всички суми по застраховка или друго финансово обезпечение, сключени в съответствие с разпоредбите на параграф 1, се предоставят изключително за удовлетворяване на искове, предявени съгласно настоящата конвенция, а плащането на такива суми освобождава от всяка произтичаща от разпоредбите на настоящата конвенция отговорност до размера на изплатените суми.

12. Държава — страна по конвенцията, не разрешава експлоатацията на кораб, плаващ под нейно знаме, за който се прилагат разпоредбите на настоящия член, освен ако за същия има издадено удостоверение по параграфи 2 или 15.

13. При спазване на разпоредбите на настоящия член всяка държава — страна по конвенцията, гарантира съгласно националното си законодателство, че е сключена валидна застраховка или друго финансово обезпечение до посочения в параграф 1 размер за всеки кораб, който притежава разрешително за превоз на повече от дванадесет пътника, независимо от мястото на регистрацията му, и който влиза във или напуска пристанище на територията на тази държава, доколкото се прилага настоящата конвенция.

14. Независимо от разпоредбите на параграф 5, държава — страна по конвенцията, може да уведоми генералния секретар, че за целите на параграф 13 не се изисква от корабите да носят на борда си или да представят удостоверението по параграф 2, когато влизат във или напускат пристанища, намиращи се на нейна територия, при условие че държавата — страна по конвенцията, която издава удостоверението, е уведомила генералния секретар, че разполага с достъпна за всички държави — страни по конвенцията, документация в електронна форма, доказваща наличието на такова удостоверение и даваща възможност на държавите — страни по конвенцията, да изпълнят задълженията си по параграф 13.

15. При липса на застраховка или друго финансово обезпечение по отношение на кораб, собственост на държава — страна по конвенцията, съответните разпоредби от настоящия член не се прилагат за този кораб, но корабът следва да притежава удостоверение, издадено от компетентните органи на държавата по мястото на регистрация на кораба, удостоверяващо, че корабът е собственост на тази държава и отговорността му е обезпечена до размера, определен в съответствие с параграф 1. Удостоверението следва възможно най-точно определения в параграф 2 образец“.

Член 6

Член 7 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 7

Граници на отговорността при смърт и телесна повреда

1. Отговорността на превозвача при смърт или телесна повреда на пътник съгласно член 3 при никакви обстоятелства не превишава 400 000 разчетни единици за пътник за всеки отделен случай. В случай че съгласно правото на съда, сезиран със спора, обезщетението е определено под формата на периодични плащания, капиталовата стойност на тези плащания не превишава посочената граница.

▼B

2. Държава — страна по конвенцията, може да уреди определената в параграф 1 граница на отговорността с конкретни разпоредби в националното право, при условие че границата на отговорността съгласно националното право, ако такава е предвидена, не е по-ниска от определената в параграф 1. Държава — страна по конвенцията, която се възползва от предвидената в настоящия параграф възможност, уведомява генералния секретар за приетата граница на отговорността или за обстоятелството, че не е установена такава граница“.

Член 7

Член 8 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 8

Граница на отговорността при погиване или повреда на багаж или превозни средства

1. Отговорността на превозвача при погиване или повреда на ръчен багаж при никакви обстоятелства не превишава 2 250 разчетни единици за пътник и за превоз.

2. Отговорността на превозвача при погиване или повреда на превозни средства, включително целия превозван в или върху превозното средство багаж, при никакви обстоятелства не превишава 12 700 разчетни единици за превозно средство и за превоз.

3. Отговорността на превозвача при погиване или повреда на багаж, различен от посочения в параграфи 1 и 2, при никакви обстоятелства не превишава 3 375 разчетни единици за пътник и за превоз.

4. Превозвачът и пътникът могат да се споразумеят, че по отношение на отговорността на превозвача се прилага самоучастие в размер до 330 разчетни единици в случай на причиняване на вреда на превозно средство и до 149 разчетни единици за пътник в случай на погиване или повреда на друг багаж, като тази сума се приспада от стойността на погиналото или повредено имущество.“

Член 8

Член 9 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 9

Разчетна единица и превръщане

1. Посочената в настоящата конвенция разчетна единица е специалното право на тираж (СПТ), определено от Международния валутен фонд. Посочените в член 3, параграф 1, член 4а, параграф 1, член 7, параграф 1 и член 8 суми се превръщат в националната парична единица на държавата на съда, сезиран със спора, по стойността на тази парична единица спрямо специалното право на тираж към датата на решението или датата, уговорена между страните. Стойността на националната парична единица, изразена в специално право на тираж, на държава — страна по конвенцията, която е член на Международния валутен фонд, се изчислява по метода за оценка, прилаган от Международния валутен фонд, в сила за неговите операции и трансакции на съответната дата. Стойността на националната парична единица, изразена в специално право на тираж, на държава — страна по конвенцията, която не е член на Международния валутен фонд, се изчислява по начин, определен от тази държава.

▼B

2. Въпреки това държава, която не е член на Международния валутен фонд и чието право не позволява прилагането на разпоредбите на параграф 1, може в момента на ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване към настоящата конвенция или по всяко време след това да заяви, че разчетната единица по параграф 1 се равнява на 15 златни франка. Златният франк по настоящия параграф съответства на тежест шестдесет и пет и половина милиграма злато с проба деветстотин на хиляда. Превръщането на златния франк в национална парична единица се извършва съгласно правото на съответната държава.

3. Посоченото в последното изречение на параграф 1 изчисляване и превръщането по параграф 2 се извършват по такъв начин, че да се изрази в националната парична единица на държавите — страни по конвенцията, доколкото е възможно, същата действителна стойност на сумите по член 3, параграф 1, член 4a, параграф 1, член 7, параграф 1, и член 8, каквато би се получила при прилагането на първите три изречения от параграф 1. Държавите съобщават на генералния секретар начина на изчисляване съгласно параграф 1 или резултата от превръщането по параграф 2, в зависимост от случая, при депозиране на документите за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване към настоящата конвенция, както и при всяка настъпила промяна в който и да е от тях.“

Член 9

Член 16, параграф 3 от конвенцията се заменя със следния текст:

„3. Правото на съда, сезиран със спора, урежда основанията за спиране и прекъсване на давността, но при никакви обстоятелства не може да бъде предявен иск съгласно настоящата конвенция след изтичане на някой от следните срокове:

а) пет години, считано от датата на слизане на пътника от плавателния съд или от датата, на която пътникът е трябвало да слезе от плавателния съд, която от двете дати е по-късна; или, ако този срок изтече по-рано,

б) три години, считано от датата, на която ищецът е узнал или обективно е трябвало да узнае за телесната повреда, погиването или повредата, причинени от инцидента.“

Член 10

[не е възпроизведен]

Член 11

[не е възпроизведен]

▼B

Член 12

Член 18 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 18

Недействителност на договорните разпоредби

Недействителни са договорености, сключени преди настъпване на инцидента, причинил смърт или телесна повреда на пътник, или погиване или повреда на негов багаж, които целят да освободят всяко отговорно съгласно разпоредбите на настоящата конвенция лице от отговорност по отношение на пътника или да се установи по-ниска граница на отговорността от определената в настоящата конвенция, с изключение на предвиденото в член 8, параграф 4, както и всички договорености, целящи преместването на доказателствената тежест, възложена на превозвача или на фактическия превозвач, или ограничаването на възможностите за избор, предвидени в член 17, параграфи 1 или 2. Недействителността на тези договорености обаче не води до недействителност на договора за превоз, който остава подчинен на разпоредбите на настоящата конвенция.“

Член 13

Член 20 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 20

Ядрена вреда

По настоящата конвенция не възниква отговорност за вреда, причинена от ядрена авария:

а) ако операторът на ядрена инсталация е отговорен за такава вреда или по силата на Парижката конвенция от 29 юли 1960 г. за гражданска отговорност в областта на ядрената енергия, изменена с Допълнителния протокол към нея от 28 януари 1964 г., или по силата на Виенската конвенция от 21 май 1963 г. за гражданска отговорност за ядрена вреда, или по силата на всяко влязло в сила изменение или протокол към тях; или

б) ако операторът на ядрена инсталация е отговорен за такава вреда по силата на национално право, уреждащо отговорността за такава вреда, при условие че това право установява във всички отношения също толкова благоприятно третиране за лицата, които могат да претърпят вреда, колкото Парижката или Виенската конвенция, или всяко влязло в сила изменение или протокол към тях“.

Член 14

Образец на удостоверение

1. Изложеният в приложението към настоящия протокол образец на удостоверение се добавя като приложение към конвенцията.

▼B

2. Добавя се следният текст като член 1a от конвенцията:

„Член 1a

Приложение

Приложението към настоящата конвенция съставлява неразделна част от нея.“

Член 15

Тълкуване и прилагане

1. Конвенцията и настоящият протокол се разглеждат и тълкуват заедно като един правен инструмент между страните по настоящия протокол.

2. Ревизираната с настоящия протокол конвенция се прилага само за искове, възникнали поради настъпили събития след влизането в сила на настоящия протокол за всяка държава.

3. Членове 1—22 от ревизираната с настоящия протокол конвенция, заедно с членове 17—25 от настоящия протокол и приложенията към тях, съставляват и се наричат Атинска конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 2002 г.

Член 16

Добавя се следният текст като член 22a от конвенцията:

„Член 22a

Заключителни разпоредби на конвенцията

Заключителните разпоредби на настоящата конвенция са членове 17—25 от Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. Позоваването в настоящата конвенция на държави — страни по конвенцията означава позоваване на държави — страни по този протокол.“

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 17

Подписване, ратификация, приемане, утвърждаване и присъединяване

1. Настоящият протокол е открит за подписване в седалището на Организацията от 1 май 2003 г. до 30 април 2004 г., а след този срок остава открит за присъединяване.

2. Държавите могат да изразят съгласието си да бъдат обвързани от настоящия протокол чрез:

а) подписване без резерви относно ратифициране, приемане или утвърждаване; или

б) подписване при условие за ратификация, приемане или утвърждаване с последваща ратификация, приемане или утвърждаване; или

в) присъединяване.

3. Ратификацията, приемането, утвърждаването или присъединяването се извършват чрез депозиране на документ за тази цел при генералния секретар.

▼B

4. Всеки документ за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване, депозиран след влизането в сила на изменение към настоящия протокол, което има действие за всички настоящи държави — страни по конвенцията, или след приключване на всички мерки, необходими за влизането в сила на изменението, което има действие за тези държави — страни по конвенцията, се счита, че се прилага към настоящия протокол с измененията към него.

5. Дадена държава не изразява съгласието си да бъде обвързана от настоящия протокол, освен ако не денонсира като страна по него:

а) Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море, съставена в Атина на 13 декември 1974 г.;

б) Протокола към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море, съставен в Лондон на 19 ноември 1976 г.; както и

в) Протокола от 1990 г. за изменение на Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море, съставен в Лондон на 29 март 1990 г.,

считано от момента, в който настоящият протокол влезе в сила за дадената държава в съответствие с член 20.

Член 18

Държави с повече от една правна система

1. Ако дадена държава се състои от две или повече териториални единици, в които се прилагат различни правни системи към въпросите, уредени с настоящия протокол, тя може при подписването, ратификацията, приемането, утвърждаването или присъединяването да декларира, че настоящият протокол се прилага във всички териториални единици или само в една или повече от тях, и може да промени тази декларация, като направи друга декларация по всяко време.

2. Генералният секретар се уведомява за всяка подобна декларация, като в нея изрично се посочват териториалните единици, за които се прилага настоящият протокол.

3. В случаите, когато държава — страна по конвенцията, е направила такава декларация:

а) позоваването на държавата по мястото на регистрация на кораба и във връзка с удостоверението за задължителна застраховка — позоваването на издалата или заверилата държава, се тълкуват като позоваване съответно на териториалната единица, в която корабът е регистриран и която издава или заверява удостоверението;

б) позоваванията на норми на националното право, национални граници на отговорност и национална парична единица се тълкуват съответно като позовавания на нормите на правото, границата на отговорност и паричната единица на съответната териториална единица; както и

в) позоваванията на съдилища и на съдебни решения, които трябва да бъдат признати в държавите — страни по конвенцията, се тълкуват като позовавания съответно на съдилищата и съдебните решения, които трябва да бъдат признати в съответната териториална единица.

▼B

Член 19

Регионални организации за икономическа интеграция

1. Регионална организация за икономическа интеграция, създадена от суверенни държави, които са ѝ прехвърлили компетентност по някои въпроси, уредени от настоящия протокол, може да подпише, ратифицира, приеме или утвърди настоящия протокол или да се присъедини към него. Регионална организация за икономическа интеграция, която е страна по настоящия протокол, има правата и задълженията на държава — страна по конвенцията, доколкото съответната регионална организация за икономическа интеграция има компетентност по въпросите, уредени от настоящия протокол.

2. Когато дадена регионална организация за икономическа интеграция упражнява правото си на глас по въпроси, по които има компетентност, въпросната организация притежава толкова гласове, колкото е броят на нейните държави-членки, които са страни по настоящия протокол и които са ѝ прехвърлили компетентност по тези въпроси. Регионалната организация за икономическа интеграция не упражнява правото си на глас, ако нейните държави-членки упражняват своето право на глас, и обратно.

3. Когато броят на държавите — страни по конвенцията е от значение за настоящия протокол, включително, но не само членове 20 и 23 от настоящия протокол, регионалната организация за икономическа интеграция не се счита за държава — страна по конвенцията в допълнение към нейните държави-членки, които са държави — страни по конвенцията.

4. Към момента на подписване, ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване регионалната организация за икономическа интеграция прави декларация пред генералния секретар, в която посочва въпросите, уредени от настоящия протокол, по отношение на които на тази организация е прехвърлена компетентност от държавите-членки, подписали настоящия протокол или страни по него, както и всички ограничения относно обхвата на тази компетентност. Регионалната организация за икономическа интеграция уведомява своевременно генералния секретар за всички промени относно разпределението на области на компетентност, включително прехвърляне на нови области, посочени в декларацията съгласно настоящия параграф. Всички подобни декларации се предоставят от генералния секретар, както е предвидено в член 24 от настоящия протокол.

5. Държави — страни по конвенцията, които са държави-членки на регионална организация за икономическа интеграция, страна по настоящия протокол, се считат за притежаващи компетентност по всички въпроси, уредени от настоящия протокол, по отношение на които прехвърлянето на компетентност към организацията не е изрично декларирано или съобщено съгласно параграф 4.

Член 20

Влизане в сила

1. Настоящият протокол влиза в сила дванадесет месеца след датата, на която 10 държави са го подписали без резерви относно ратифициране, приемане или утвърждаване, или са депозирали при генералния секретар документи за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване.

▼B

2. За всяка държава, която ратифицира, приема, утвърждава или се присъединява към настоящия протокол, след като условията за влизане в сила по параграф 1 са изпълнени, настоящият протокол влиза в сила три месеца след датата на депозиране на съответния документ от тази държава, но не по-рано от датата на влизане в сила на настоящия протокол съгласно параграф 1.

Член 21

Денонсиране

1. Настоящият протокол може да бъде денонсиран от всяка държава — страна по конвенцията, по всяко време след датата на влизането му в сила за тази държава.

2. Денонсирането се извършва чрез депозиране на съответния документ при генералния секретар.

3. Денонсирането поражда действие дванадесет месеца след депозиране на документа за денонсиране при генералния секретар или след изтичане на по-дълъг срок, посочен в документа за денонсиране.

4. Между държавите — страни по настоящия протокол, денонсирането на конвенцията от страна на която и да е от тях в съответствие с член 25 от конвенцията не се счита по никакъв начин за денонсиране на конвенцията, ревизирана с настоящия протокол.

Член 22

Ревизия и изменение

1. Организацията може да свика конференция с цел ревизия или изменение на настоящия протокол.

2. Организацията свиква конференция на държавите — страни по настоящия протокол, за ревизия или изменение на настоящия протокол по искане на не по-малко от една трета от държавите — страни по конвенцията.

Член 23

Изменение на границите на отговорност

1. Без да се засягат разпоредбите на член 22, специалната процедура по настоящия член се прилага единствено с цел изменение на границите, посочени в член 3, параграф 1, член 4a, параграф 1, член 7, параграф 1 и член 8 от конвенцията, ревизирана с настоящия протокол.

2. По искане на най-малко половината от държавите — страни по настоящия протокол, но във всички случаи на не по-малко от шест от тях, всяко предложение за изменение на границите на отговорност, включително и на размера на самоучастието, по член 3, параграф 1, член 4a, параграф 1, член 7, параграф 1 и член 8 от конвенцията, ревизирана с настоящия протокол, се разпространява от генералния секретар до всички членове на организацията и до всички държави — страни по конвенцията.

3. Всяко изменение, предложено и разпространено по посочения по-горе начин, се предава на Правния комитет на организацията (наричан по-долу „Правният комитет“) за разглеждане най-малко шест месеца след датата на разпространението му.

▼B

4. Всички държави — страни по конвенцията, ревизирана с настоящия протокол, независимо дали са членове на организацията, имат право да участват в разискванията на Правния комитет за разглеждане и приемане на изменения.

5. Измененията се приемат с мнозинство от две трети от държавите — страни по конвенцията, ревизирана с настоящия протокол, които присъстват и гласуват в Правния комитет, разширен съгласно параграф 4, при условие че най-малко половината от държавите — страни по конвенцията, ревизирана с настоящия протокол, присъстват по време на гласуването.

6. Когато се произнася по предложение за изменение на границите, Правният комитет взема под внимание настъпилите инциденти и по-специално размера на произтеклите от тях вреди, промените в паричните стойности и влиянието на предложеното изменение върху стойността на застраховките.

7. а) Изменения на границите съгласно настоящия член не могат да бъдат разглеждани преди изтичане на срок от най-малко пет години от датата, на която настоящият протокол е открит за подписване, нито преди изтичане на срок от най-малко пет години от влизането в сила на предходно изменение, прието съгласно настоящия член.

б) Граници не могат да бъдат завишавани до степен, която надвишава сумата, съответстваща на границата, заложена в ревизираната с настоящия протокол конвенция, увеличена със сложна шестпроцентна годишна лихва, начислена от датата, на която настоящият протокол е открит за подписване.

в) Граници не могат да бъдат завишавани до степен, която надвишава сумата, съответстваща на трикратния размер на границата, заложена в конвенцията, ревизирана с настоящия протокол.

8. Организацията уведомява всички държави — страни по конвенцията, за всяко изменение, прието в съответствие с параграф 5. Изменението се счита за утвърдено след изтичане на срок от осемнадесет месеца от датата на уведомлението, освен ако в рамките на този срок не по-малко от една четвърт от държавите, които са били страни по конвенцията към момента на приемането на изменението, са съобщили на генералния секретар, че не утвърждават изменението, като в този случай изменението се отхвърля и не поражда действие.

9. Изменение, счетено за утвърдено в съответствие с параграф 8, влиза в сила осемнадесет месеца след утвърждаването му.

10. Всички държави — страни по конвенцията, са обвързани от изменението, освен ако денонсират настоящия протокол в съответствие с член 21, параграфи 1 и 2 най-малко шест месеца преди влизането в сила на изменението. Това денонсиране поражда действие при влизането в сила на изменението.

11. Ако се приеме изменение, но не е изтекъл осемнадесетмесечният срок за утвърждаването му, държава, която през този период е станала страна по конвенцията, е обвързана от изменението, ако то влезе в сила. Държава, която става страна по конвенцията след този период, е обвързана от изменение, утвърдено в съответствие с параграф 8. В случаите, посочени в настоящия параграф, дадена държава е обвързана от определено изменение, когато то влезе в сила или когато настоящият протокол влезе в сила за тази държава, която от двете дати настъпи по-късно.

▼B

Член 24

Депозитар

1. Настоящият протокол и всички изменения, приети по член 23, се депозират при генералния секретар.

2. Генералният секретар:

а) уведомява всички държави, които са подписали или са се присъединили към настоящия протокол, за:

i) всяко ново подписване или депозиране на документ за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване и съответната дата;

ii) всяка декларация и съобщение по член 9, параграфи 2 и 3, член 18, параграф 1 и член 19, параграф 4 от конвенцията, ревизирана с настоящия протокол;

iii) датата на влизане в сила на настоящия протокол;

iv) всяко предложение за изменение на границите, направено в съответствие с член 23, параграф 2 от настоящия протокол;

v) всяко изменение, прието в съответствие с член 23, параграф 5 от настоящия протокол;

vi) всяко изменение, счетено за утвърдено по член 23, параграф 8 от настоящия протокол, заедно с датата на влизане в сила на това изменение в съответствие с параграфи 9 и 10 от същия член;

vii) депозирането на всеки документ за денонсиране на настоящия протокол, датата на депозирането и датата, на която денонсирането поражда действие;

viii) всяко съобщение, предвидено в който и да е член от настоящия протокол;

б) предава заверени копия от настоящия протокол на всички държави, подписали или присъединили се към него.

3. Веднага след влизането в сила на настоящия протокол, генералният секретар предава текста на секретариата на Организацията на обединените нации за регистриране и публикуване в съответствие с член 102 от Устава на Организацията на обединените нации.

Член 25

Езици

Настоящият протокол е съставен в един оригинален екземпляр на арабски, китайски, английски, френски, руски и испански език, като всички текстове са еднакво автентични.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ КЪМ АТИНСКИЯ ПРОТОКОЛ

УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА ЗАСТРАХОВКА ИЛИ ДРУГО ФИНАНСОВО ОБЕЗПЕЧЕНИЕ ОТНОСНО ОТГОВОРНОСТТА В СЛУЧАЙ НА СМЪРТ ИЛИ ТЕЛЕСНА ПОВРЕДА НА ПЪТНИК

Издадено в съответствие с разпоредбите на член 4а от Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 2002 г.

Наименование на кораба	Отличителен номер или букви	Идентификационен номер на кораба, определен от ИМО	Пристанище на регистрация	Наименование и пълен адрес на основното място на дейност на превозвача, който фактически осъществява превоза

С настоящото се удостоверява, че по отношение на посочения по-горе кораб съществува застрахователна полица или друго финансово обезпечение, изпълняващи изискванията на член 4а от Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 2002 г.

Вид обезпечение .....

Срок на действие на обезпечението .....

Име и адрес на застрахователя(ите) и/или на гаранта(ите)/поръчителя(ите)

Име .....

Адрес .....

Настоящото удостоверение е валидно до .....

Издадено или заверено от правителството на .....
(пълно обозначение на държавата)

ИЛИ

В случаите, когато държава — страна по конвенцията, прилага член 4а, параграф 3, следва да се използва следният текст:

Настоящото удостоверение е издадено по оправомощаване от правителството на

.....(пълно обозначение на държавата) от .....
(наименование на институцията или организацията)

В ..... на .....
(Място) (Дата)

.....
(Подпис и длъжност на издаващото или заверяващото длъжностно лице)

Обяснителни бележки:

1. Обозначението на държавата може по желание да включва и посочване на компетентния орган на публичната власт на държавата, в която е издадено удостоверението.
2. Ако общият размер на обезпечението е осигурен от повече от един източник, следва да се посочи размерът за всеки от тях.
3. Ако са предоставени няколко вида обезпечение, те следва да се изброят.
4. В графата „Срок на действие на обезпечението“ трябва да се посочи датата, на която обезпечението поражда действие.
5. В графата „Адрес“ на застрахователя(ите) и/или на гаранта(ите)/поръчителя(ите) трябва да се посочи основното място на дейност на застрахователя(ите) и/или на гаранта(ите)/поръчителя(ите). Ако е необходимо, се посочва мястото на дейност, където е сключена застраховката или е учредено друго обезпечение.